

ind i Sagen, vilde man saare let udsætte sig for at Sagen kunde komme til at strande, idet det kunde vise sig — og det er noget, man ikke maa lukke Øjnene i for — at der er Sider, som i og for sig med Glæde vilde se paa, om denne Sag nu igen blev trukken ud, saaledes at man kunde være meget tvivlende om, hvad overhovedet det hele vilde blive til, og om der nogen Sinde vilde komme noget ud af det. Det vilde derfor vistnok være rigtigt, om dette høje Ting vilde tage det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, hvori den høje Regering har forelagt det for Landstinget, idet man saa her haaber, at det vil vise sig, at der fra Landstingets Side i et eventuelt Fællesudvalg, vil blive vist virkelig Imødekommenhed. Det udelukker naturligvis ikke, at man i Fællesudvalget kan forsøge sig frem med de enkelte Spørgsmaal som f. Eks. om en stærkere stigende Skala, og skulde det da vise sig, at dette fra anden Side gribes med Begejstring, ville vi fra Flertallets Side naturligvis ikke have noget imod at slutte os dertil og at gennemføre noget saadant i fælles, enstemmig Begejstring. Men jeg tror ikke, at man under Behandlingen i dette Ting skal rejse hverken dette eller andre ny Spørgsmaal.

Finansministeren (Hørring): Det ærede Medlem for Køge (Alberti) henviste til, at man eventuelt skulde kunne søge Kompensation for Nedgangen i Toldindtægterne ved en Forhøjelse af Arveafgiften. Jeg vil i saa Henseende kun oplyse, at det, hvis man vil gaa denne Vej, vil blive nødvendigt at forhøje Arveafgiften saaledes, at den vilde komme til at udgøre det 3—4 dobbelte af, hvad den nu er. Det vil sige, at man i Stedet for at svare 1, 4 og 7 pCt. af Arv, i Fremtiden vilde komme til at svare 3, 12 og 21 pCt. mindst. Det vil endda ikke være tilstrækkeligt. Og dette skulde man gøre, uagtet Arveafgiften jo ikke er andet end en Formueafgift, hvis Erlæggelse udsættes, til Dødsfaldet indtræder, og det altsaa samtidig med, at man indfører en Formueafgift i levende Live gennem det Forslag, som her foreligger. Jeg tror ikke, denne Vej vil kunne passeres.

Alberti: Den Bemærkning, den højtærede Minister gjorde, afskrækker mig i og for sig ikke. Ganske vist vil Afgiften af Arv i Sidelinjerne vokse meget betydeligt, men jeg tager næppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at Størstedelen af Arveaf-

giften fremkommer ved Arv i lige nedstigende Linie, og den vil efter min Mening kunne taale en meget klækkelig Forhøjelse, ligesom ogsaa Arven i Sidelinjerne vil kun taale nogen Forhøjelse. Jeg tvivler meget paa, at der er mange Lande, hvor man har en saa lav Arveafgift som her i Landet. England har saaledes vistnok meget større Arveafgifter, end vi have. Jeg maa dog i øvrigt fastholde, at jeg ikke kan opfatte det som min Opgave, at skulle anvise den højtærede Minister Kompensation for Nedgang ifølge en Lov, med hvis nærmere Udarbejdelse og Afgørelse jeg intet har haft at gøre.

Finansministeren (Hørring): Jeg vil blot bemærke, at i de Lande, hvor man har en saa meget højere Afgift, har man en meget lav Formueskat eller slet ingen Formueskat, og at det er Vanskeligheden af at skulle kombinere begge Dele, som her ligger for.

Neergaard: Jeg skal til den højtærede Minister bemærke, at jeg naturligvis indrømmer, at Gennemførelsen af mit Forslag om Fradrag af Hartkornsskatten og Bygningsafgiften fra den Formueskat, som vil komme til at hvile paa faste Ejendomme, vil bevirke en ikke ringe Nedgang i det finansielle Udbytte af Formueskatten. Det har jeg været mig bevidst. Men Udbyttet deraf vil dog altid blive ved at være ikke saa lidt højere end de 600,000 Kr., som Kapitalskatten vil kunne indbringe. Thi Varelagere og Skibe, for ikke at tale om den uproduktive Formue, repræsenterer i vore Dage saa overordentlig store Formueværdier, at der ganske sikkert deraf vil kunne paaregnes betydeligt Udbytte ud over de 600,000 Kr. Naar der tales om Skattesager, skal man heller aldrig glemme, at det ikke alene er det rent finansielle Udbytte, det drejer sig om, men at man fuldt saa meget deler sig efter sin Opfattelse af, hvorvidt Skatten er retfærdig eller ikke, og i disse Spørgsmaal er den offentlige Mening meget fintmærkende. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det vil blive følt som en overordentlig stor Uretfærdighed at indskrænke sig til at beskatte en enkelt Formueanbringelse som Papirformuen i Stedet for tillige at beskatte de andre, som dog ogsaa indicere stor Skatteevne, og som til Dels frembringe større Udbytte, som Skibe og Varelagere i mange Tilfælde gør.

Jeg kan ikke være enig med den højtærede Finansminister i, at Fritagelse for